הנקרה בעץ אלון

וו. ביאנקי

צייר א. צ'רושין

אלון זקן עמד ביער. גבוה ושמן, קליפה מחוספסת, שורשים יוצאים מעל פני האדמה.
עבר שם נקר. נקר מנומר, כובע אדום, מקור חד. קפץ על האלון, בטפרים נתפס בקליפה והתחיל לדפוק במקור. דפק ודפק ובסוף עשה חור. דפק עוד יותר והרחיב את החור. עשה נקרה עמוקה וניכנס פנימה, חי שם כל הקיץ, גידל גוזלים ועף משם למקום אחר. נעלם.

עבר החורף, עבר האביב ושוב הגיע קיץ. ליער הגיע זרזיר. ראה אלון ובאלון נקרה. למה לא לנצל אותו?
שאל הזרזיר: "מי זה? מי גר בנקרה? מי גר בעץ הגבוה?"

אף אחד לא ענה. הנקרה עומדה ריקה.
הזרזיר הביא קצת קש והתחיל לגור בנקרה, לגדל בה גוזלים.
עברה שנה, עברה שנה שנייה. האלון הזקן התייבש, התחיל להתפורר. הנקרה גדלה, החור התרחב.

בשנה שלישית עבר שם ינשוף. ראה אלון, באלון נקרה ובנקרה ראש ציפור.
שאל הינשוף:
"מי זה? מי חי בנקרה?"
"חי כאן נקר מנומר, בעל מקור חד ועכשיו אני חי כאן, זרזיר קטן. ומי אתה?"
"אני ינשוף. אני צד בלילות. אתפוס אותך והופ! אבלע את כולך. ברח מהנקרה, זרזיר, כל זמן שעורך שלם."
הזרזיר נבהל. עף מהנקרה.
הינשוף לא חיפש דבר, לא הכניס דבר לנקרה, רק חי שם, ישן על הנוצות שלו.

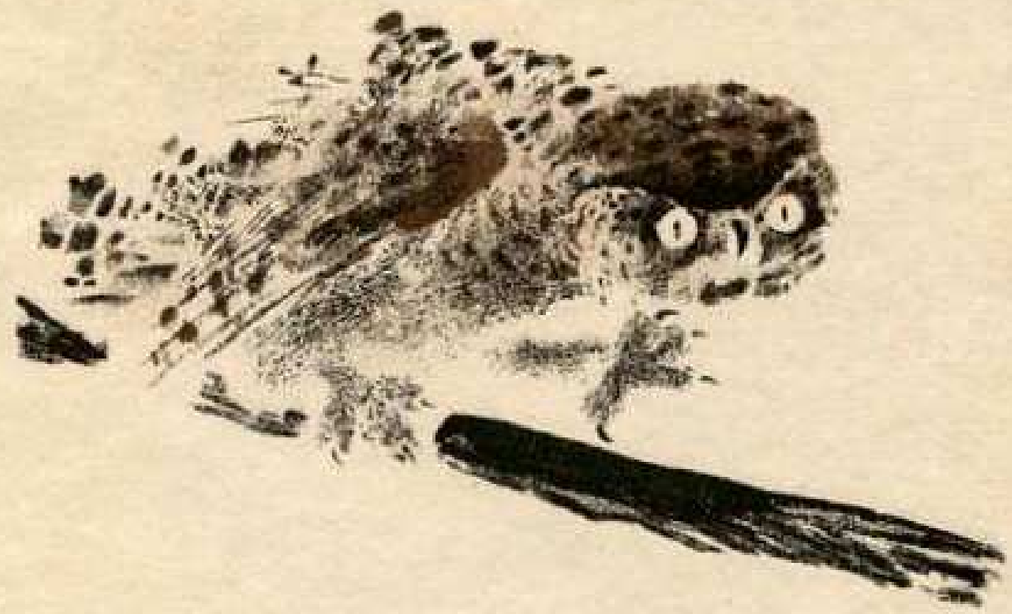

נבהל הינשוף ועף למקום שממנו בא.
הסנאי הביא אזוב, ריפד יפה את הנקרה והתחיל לחיות בה.
עברה שנה, עברה שנה נוספת, האלון מזדקן, העץ מתפורר.
הנקרה נעשתה גדולת יותר, פתחה רחב יותר.

עברה שנה, עברו שנתיים ובשנה השלישית עבר שם סנאי. ראה אלון, באלון נקרה ובפתח הנקרה ראש ציפור.
שואל הסנאי:
"מי זה? מי גר בנקרה שבאלון?"
"גר כאן נקר מנומר, בעל מקור חד. גר כאן זרזיר קטן ועכשיו אני גר כאן, ינשוף, צייד הלילה. ומי את?"
"אני סנאי בעל זנב שעיר ארוך ושיניים ארוכות, חדות כמו מחטים. ברח מכאן ינשוף, ברח כל עוד אתה חי."

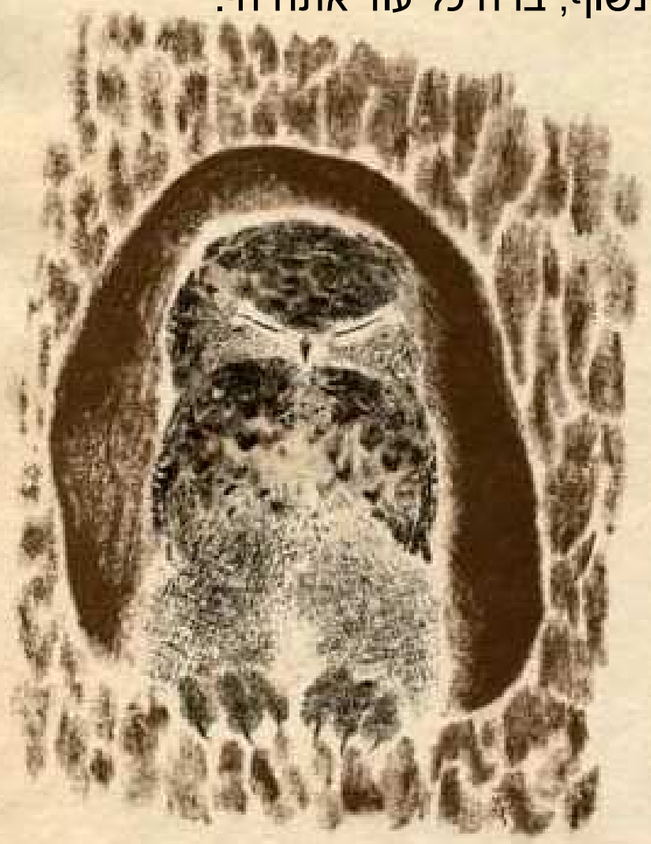

בשנה השלישית עברה שם נמייה. ראתה אלון ובעלון נקרה גדולה.
מהנקרה הציץ ראש של חיה קטנה. שאלה הנמייה:
"מי זה? מי חי בנקרה?"
"חי כאן נקר מנומר, בעל מקור חד, חי כאן זרזיר קטן, חי ינשוף, צייד הלילה ועכשיו אני גר כאן, סנאי בעל זנב ארוך. ומי את?"

"אני נמייה, טורפת חיות קטנות. לא כדאי לך להתמודד אתי. ברח מכאן סנאי, ברח כל עוד אתה שלם!"
הסנאי פחד מאוד מהנמייה, דילג מעץ על עץ ונעלם.
הנמייה נכנסה לנקרה והתחילה לחיות בה.

עברה עוד שנה, עברו שנתיים, האלון הזדקן עוד יותר. בשנה השלישית ראו את הנקרה דבורים. באו והסתכלו, ובנקרה ראו ראש חיה. זמזמו, שאלו:
"מי זה? מי חי בנקרה?"
"חי כאן נקר בעל מקור חד, חי כאן זרזיר קטן וינשוף צייד לילה, חי כאן סנאי בעל שיניים חדות ועכשיו אני גרה, נמייה טורפת חיות קטנות. ומי אתן?"

"אנחנו נחיל דבורים. אנו דואגות זו לזו, שומרות ועובדות ביחד. מזמזמות, מאיימות על גדולים ועל קטנים. תפני לנו את הנקרה אחרת נעקוץ אותך!"
הנמייה נבהלה וברחה.
הדבורים הביאו דונג, בנו כוורת בנקרה ועשו בה דבש.
עברה שנה, עברו שנתיים, עץ האלון התפורר, נחלש עוד. הנקרה התרחבה.

בשנה השלישית עבר שם דוב. ראה אלון ובעלון נקרהגדולה. שאל:
"מי גר כאן? מי חי בנקרה?"
"חי כאן נקר, בעל מקור חד. חי כאן זרזיר קטן וינשוף צייד לילה. חי כאן סנאי בעל זנב שעיר וארוך. חיה כאן נמייה טורפת חיות קטנות. ועכשיו אנו גרות, נחיל דבורים. עושות כאן דבש מתוק.
ומי אתה?"

"אני דוב. אני אוהב דבש מתוק. תכף תראו אותי."
התחיל הדוב לטפס על האלון, רצה להגיע לנקרה עם הדבש המתוק.
אבל האלון הזקן היה חלש מדי, לא החזיק את הדוב והתפרק לשניים.
הדוב נפל על הארץ על השורשים של העץ והדבורים התעופפו, התפזרו ביער.
מהנקרה לא נשאר דבר.